

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **B. T.,** zastoupený Mgr. Gabrielou Kopuletou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 11, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2017, č. j. KRPA-454161-15/ČJ-2017-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 1. 2018, č. j. 1 A 139/2017 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Gabriele Kopuleté, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce 3400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti shora označenému rozhodnutí žalované (dále jen „rozhodnutí žalované“). Tím bylo rozhodnuto o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud nepřisvědčil stěžovateli v jeho žalobní námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, neboť je shledal dostatečně odůvodněným. Po zohlednění obsahu správního spisu městský soud připustil, že stěžovatel pobýval v rámci svého zajištění v podmínkách, které nebyly plně přizpůsobeny osobám se zdravotním postižením, když stěžovateli byla před zajištěním samotným v důsledku vážné autohavárie amputována ve stehnu dolní končetina. Stěžovatel se následně musel pohybovat po ZZC o berlích a při tom často překonávat schodiště, aby se dostal do jednotlivých prostor, v čemž mu byli nápomocni ostatní zde zajištění cizinci. Zakrátko však byl stěžovatel přemístěn ze ZZC Balková do ZZC Vyšní Lhoty, kde pro něj byly ubytovací podmínky příznivější. Tam byl umístěn do prostor zdravotní izolace, jež jsou bezbariérové, byla mu pravidelně donášena strava a byl navštěvován sociálními pracovníky a opečováván zdravotnickým personálem. Z vlastního popudu pak stěžovatel zažádal o přemístění ze zdravotní izolace mezi další zajištěné cizince, přičemž byl upozorněn, že prostory pro klasický režim v ZZC Vyšní Lhoty nejsou bezbariérové. Jeho žádosti bylo vyhověno po konzultaci změny režimu s lékařem. Krom toho městský soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel byl relativně soběstačný, zvládal základní hygienické úkony a chůzi o berlích jak po rovině, tak i do schodů. Městský soud poznamenal, že stěžovatel nebyl účasten na veřejném zdravotním pojištění, a proto měl nárok toliko na neodkladnou zdravotní péči, která mu ostatně v ZZC byla poskytována. Stěžovateli tedy bylo poskytnuto prostředí odpovídající jeho postižení, nicméně stěžovatel je odmítl a rozhodl se pro režim v bezbariérových prostorách. I přesto mu byl k dispozici zdravotnický personál, sociální pracovníci, kněz i psychologická pomoc (kterou však odmítal). Měl přístup k volnočasovým aktivitám, účastnil se kurzů českého jazyka a využíval služeb knihovny. Městský soud proto nesouhlasil s žalobní námitkou, že žalovaná ponechala stěžovatele odkázaného na dobrou vůli dalších zajištěných cizinců. Rovněž neměl za to, že by stěžovatel byl vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení. Stěžovateli pak nepřisvědčil ani v tom, že by v důsledku realizace správního vyhoštění mělo být znemožněno uplatnění jeho nároků jakožto poškozeného v trestním řízení ve věci autonehody, při níž přišel o dolní končetinu; podle § 122 odst. 2 zákona o pobytu cizinců totiž policie udělí cizinci, kterému byl zakázán vstup na území, vízum, pokud účelem pobytu na území je předvolání cizince státním orgánem České republiky a nelze-li věc vyřídit z ciziny. Krom toho městský soud naznal, že stěžovatelovo zranění nepředstavuje překážku vycestování, neboť stěžovatel je schopen chůze o berlích, stejně jako převozu. Konečně pak městský soud neshledal důvodnou ani námitku nedostatečného odůvodnění a nesprávného posouzení možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování cizince ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců s poukazem na stěžovatelovu dlouhodobou a opakovanou protiprávní pobytovou historii, kdy stěžovateli bylo uloženo správní i trestní vyhoštění.

[3] Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítá nesprávné posouzení žalobních námitek, zejména s ohledem na nenaplnění všech podmínek k vydání napadeného rozhodnutí vzhledem ke svému zdravotnímu stavu. Současně podotýká, že dne 12. 12. 2017 požádal o udělení mezinárodní ochrany, načež byl dne 21. 12. 2017 tzv. přezajištěn rozhodnutím Ministerstva vnitra č. j. OAM-183/LE-VL14-VL18-2017. Uvedené rozhodnutí bylo následně zrušeno rozsudkem Krajského soudu

pokračování
v Ostravě ze dne 16. 1. 2019, č. j. 20 A 37/2017 – 40, a k tomuto dni měl tedy být propuštěn ze zajištění; tak se ovšem nestalo, neboť byl toliko přemístěn do Pobytového střediska Zastávka u Brna.

[4] V doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 4. 2019 stěžovatel připojil k dříve podanému výčtu uplatněných zákonných důvodů kasační stížnosti též důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., přičemž stručně zopakoval v řízení před městským soudem uplatněné žalobní body a namítl, že způsob, jakým se městský soud vypořádal s žalobními námitkami, považuje za nedostatečný a nesprávný, neboť městský soud se zcela ztotožnil se závěry žalované. Nevypořádal se tedy v dostatečné kvalitě s žalobními námitkami a pochybnosti o zákonnosti zajištění přesvědčivým způsobem nerozptýlil. Stěžovatel tedy setrvává na tom, že při svém zajištění pobýval v podmínkách, které nejsou plně přizpůsobené osobám se zdravotním postižením, pročež byl v prostorách detence vystaven nelidskému a ponižujícímu zacházení. V ZZC nebyla dostupná náležitá zdravotní péče a žalovaná se ve svém rozhodnutí nezabývala vhodností opatření spočívajícího v jeho zajištění v ZZC. Žalovaná se taktéž nedostatečným způsobem vypořádala s námitkou možnosti uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[6] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Toliko obecným odkazem na § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti námitku nesprávného posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení, dále vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, pročež měl městský soud rozhodnutí žalované zrušit, a konečně nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Namísto bližší specifikace tvrzených pochybení městského soudu se stěžovatel omezil toliko na stručné shrnutí svých žalobních námitek následované povšechným tvrzením o nedostatečnosti či nekvalitnosti jejich vypořádání městským soudem. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti opakovaně upozornil, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Jelikož stěžovatelem uplatněná argumentace je nanejvýš obecná, nezbývá tedy Nejvyššímu správnímu soudu než vypořádat ji způsobem obdobného stupně obecnosti.

[10] Pokud jde o výklad pojmu nepřezkoumatelnosti (ať již pro nedostatek důvodů rozhodnutí, nebo pro nesrozumitelnost rozhodnutí), tento je v judikatuře Nejvyššího správního soudu ustálený. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je třeba pokládat zejména takové rozhodnutí soudu, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, obdobně srov. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu se též může jednat např. v případě, kdy soud výrokem rozsudku zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale současně mu uložil další povinnosti týkající se jeho procesního postupu, a začlenil tak do výroku i část odůvodnění svého rozhodnutí (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 As 4/2005 – 34). Naproti tomu nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost je dána tehdy, pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25).

[11] Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku konstatuje, že jej neshledal nepřezkoumatelným, ať již pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku srozumitelným způsobem pojednal o všech žalobních bodech, přičemž stěžovatelův subjektivní nekonkretizovaný názor ohledně nepřesvědčivosti či nedostatečnosti způsobu, jakým tak bylo učiněno, Nejvyšší správní soud nesdílí.

[12] Namítal-li stěžovatel, že se městský soud ve všech bodech žaloby ztotožnil se žalovanou, nespatřuje v tom Nejvyšší správní soud bez dalšího pochybení. Např. ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017 – 60, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*není vadou, pokud soud v odůvodnění svého rozhodnutí, osvojí-li si hodnocení skutkového a právního stavu věci žalovaným, odkáže pro stručnost na jednotlivé části odůvodnění napadeného správního rozhodnutí; to však pouze za předpokladu, že samotné správní rozhodnutí je přezkoumatelné.*“ V nyní posuzované věci nadto nelze tvrdit, že by napadený rozsudek byl jakkoli lakonický, když samotný text věcného posouzení žaloby, tj. bez rekapitulační části odůvodnění, zabírá více než pět stran.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti také odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 1. 2019, č. j. 20 A 37/2017 – 40, s tím, že jím bylo zrušeno rozhodnutí o zajištění stěžovatele jakožto žadatele o mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že podle odůvodnění stěžovatelem odkazovaného rozsudku došlo ke zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 12. 2017, č. j. OAM-183/LE-VL14-VL18-2017, o zajištění stěžovatele jakožto žadatele o mezinárodní ochranu v ZZC podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“), pro nedostatečné odůvodnění onoho rozhodnutí, kdy se Ministerstvo vnitra, jakožto správní

orgán v procesní roli žalovaného, nezabývalo posouzením nezbytnosti stěžovatelova zajištění jakožto zranitelné osoby ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. V nyní posuzované věci však bylo předmětem přezkumu v žalobním řízení rozhodnutí o zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, pročež se zde § 46a odst. 3 zákona o azylu neuplatní. Rovněž je třeba poznamenat, že další postup správních orgánů po vyhlášení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 1. 2019, č. j. 20 A 37/2017 – 40, kterým bylo zrušeno rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nebyl předmětem řízení o žalobě, a proto není relevantní ani pro navazující řízení o kasační stížnosti. Lze toliko na okraj podotknout, že rozhodnutím Ministerstva vnitra o zajištění stěžovatele jakožto žadatele o mezinárodní ochranu bylo zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) ukončeno v souladu s § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, což však v obecné rovině nebrání přemístění žadatele o mezinárodní ochranu (a tedy ani stěžovatele) do pobytového střediska ve smyslu § 47 odst. 1 písm. a), odst. 2 a 3 zákona o azylu. Jak ovšem Nejvyšší správní soud uvedl již výše – přezkum dalšího postupu Ministerstva vnitra není předmětem tohoto řízení.

[14] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem v tom, že z lékařských zpráv založených ve správním spise nevyplývá, že by zdravotní stav stěžovatele vyžadoval péči přesahující možnosti ZZC Vyšní Lhoty. Pokud by se ostatně následně ukázalo, že stěžovateli v dotčeném ZZC nemohla být náležitá zdravotnická péče poskytnuta, bylo lze postupovat podle § 176 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tj. zajistit její poskytnutí u poskytovatele zdravotních služeb mimo ZZC; taková situace však nenastala. Stran bezbariérovosti prostor ZZC, v nichž byl stěžovatel umístěn, městský soud přiléhavě poukázal na skutečnost, že stěžovatel byl přemístěn do běžného režimu v rámci ZZC z režimu v prostorách bezbariérové zdravotní izolace z vlastního popudu. Nejvyšší správní soud tak souhlasí se závěrem, že stěžovatel nemůže důvodně namítat, že jeho mobilita byla zcela podmíněna dobrou vůlí ostatních tam zajištěných cizinců, jejichž pomoc měla být údajně pro překonání překážek pohybu nezbytná.

[15] Stran obecné námitky nesprávného posouzení možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud uvádí, že těžištěm úvah žalované byla v tomto ohledu důvěryhodnost osoby stěžovatele co do jeho respektování právních povinností plynoucích z právní úpravy pobytu cizinců na území České republiky. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že stěžovateli bylo již dříve uloženo správní vyhoštění (rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, ze dne 7. 8. 2017, č. j. KRPK-58550-19/ČJ-2017-190022), současně se stanovením doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce tří let. Krom toho byl stěžovatel trestním příkazem Okresního soudu v Sokolově ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. 1 T 49/2017, odsouzen za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 al. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v rozhodném znění, k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu šesti let. Žalovaná ve svém rozhodnutí akcentovala právě genezi stěžovatelova protiprávního jednání, s tím, že stěžovatel ani nejevil známky ochoty dobrovolně vycestovat, z čehož logicky vyvodila, že zde existuje vysoké riziko, že by uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování nemuselo vést k úspěšné realizaci správního vyhoštění. Vzhledem k obecnosti stěžovatelovy kasační argumentace pak popsaná úvaha žalované, podle názoru Nejvyššího správního soudu, obstojí.

[16] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů. Procesně úspěšné žalované podle obsahu spisu nevznikly náklady, které by přesahovaly běžný rámec její úřední činnosti, a které by jí tedy patřilo přiznat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS).

[18] Výrokem II. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 byla stěžovateli ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Gabriela Kopuletá, advokáta se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona platí v takovém případě hotové výdaje a odměnu zástupce stát. Odměna ustanovené zástupkyně za stěžovateli poskytnutý úkon právní služby [písemné podání ve věci samé - § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] je určena na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu tak, že její výše činí 3100 Kč. Náhrada hotových výdajů advokátky se určuje paušální částkou 300 Kč za každý poskytnutý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy ustanovené zástupkyni náleží částka 3400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dní od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu